

Arrest

nr. 66 034 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 januari 2010 en heeft zich op 5 maart 2010 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 13 april 2010 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 15 oktober 2010.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 november 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 februari 2011.

1.4. Op 4 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn van origine. U werd in 1990 geboren in de stad Kabul. Uw familie en qaum verhuisden met de komst van de taliban naar Teheran, waar u illegaal verbleef tot aan uw vertrek naar België. U bent tot de vijfde klas naar school geweest en werkte aanvankelijk als kleermaker, maar nadien illegaal in de bouwsector zoals de rest van uw familie. Uw vader, M(...), is oorspronkelijk van de provincie Parwan. Uw vader heeft drie broers die nog in leven zijn, waarvan uw oom, M(...) A(...), de oudste is. Deze laatste heeft een schoonbroer, A(...) J(...) met wie uw familie problemen kreeg. Een aantal jaar geleden hoorde uw familie dat de situatie in uw herkomstregio verbeterd was, waarop A(...) J(...) wilde terugkeren naar Afghanistan. Er was een organisatie die Afghanen materiële hulp verschafte bij repatriëring. Toen deze organisatie echter een gezondheidscheck uitvoerde bij de echtgenote van A(...) J(...), F(...), bleek dat haar gezondheidstoestand te slecht was voor een reis naar Afghanistan. Zij zou achterblijven in Iran, terwijl uw oom, M(...) A(...), zich garant stelde voor haar. Hij had hiertoe bij de organisatie documenten ondertekend. Toen Ali Jan echter een aantal weken

in Afghanistan was, werd hij uitgelachen door andere Afghanen omdat hij zijn echtgenote niet had kunnen meenemen naar Afghanistan. A(...) J(...) keerde terug naar Iran om zijn echtgenote op te halen. Uw oom had zich echter garant gesteld en wilde haar enkel laten gaan als A(...) J(...) bij de organisatie documenten ging halen. Dit wilde A(...) J(...) echter niet en verschillende keren probeerde hij, zelfs met geweld, zijn echtgenote mee te nemen. U en twee van uw neven kwamen telkens uw oom verdedigen. A(...)J(...) trommelde ook een aantal Iraniërs op en een keer haalde hij zelfs de Iraanse politie erbij in een poging zijn echtgenote terug te krijgen. Zijn pogingen waren echter tevergeefs en hij zag in dat hij het niet zou halen tegen M(...) A(...). A(...)J(...) keerde terug naar Afghanistan waar hij wraak nam door de echtgenote van de neef van uw vader, die tevens zijn eigen schoonmoeder was, te doden. Op een dag vroeg uw oom, M(...) A(...), de hand van uw veertienjarige zus voor zijn zoon. Uw vader weigerde dit echter aangezien hij uw zus nog te jong vond. Hierop verbrak uw oom het contact met uw familie. A(...) J(...) moet dit in Afghanistan vernomen hebben. Nu u geen bescherming meer had van uw oom, Mohammad Ali, kon hij op u wraak nemen en keerde hij terug naar Iran. Uw vader was bang dat A(...) J(...) u ofwel zou doden, ofwel dat u in de gevangenis zou belanden wanneer u hem zou doden. Daarom maande hij u aan naar België te vluchten. Op 8/8/1388 (23 oktober 2009) verliet u Teheran. Via Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk probeerde u naar Denemarken te gaan, waar neven van uw vader leven. In Duitsland werd u onderschept door de politie die u naar België stuurde. U vroeg in België een eerste keer asiel aan op 5 maart 2010. Op 13 april 2010 werd uw aanvraag onontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 5 oktober 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u een kopie van uw eigen taskara voor en een ingescande kopie van de taskara van uw vader, alsook de enveloppe waarin deze documenten u werden toegestuurd.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U verklaarde dat de schoonbroer van uw oom, A(...) J(...), het op u gemunt heeft (gehoorverslag CGVS, p. 8 ev). Wat de familiehistorie betreft, die ten grondslag ligt aan uw vermeende vervolgingsvrees, dienen er toch een paar opmerkelijk vaststellingen te worden gedaan. Uit uw verklaringen blijkt dat er een conflict bestond tussen uw oom en diens schoonbroer (gehoorverslag CGVS, p. 8 ev; p. 12). De rol die u zelf speelde in de hele geschiedenis is dat u, samen met een aantal neven, uw oom zou zijn gaan “verdedigen” (gehoorverslag CGVS, p. 9) toen diens schoonbroer met geweld zijn echtgenote kwam opeisen om met haar terug te keren naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ali Jan ondernam hiertoe verschillende pogingen, viel aan met geweld en riep hiervoor hulp in van anderen, hij haalde zelfs de Iraanse politie erbij (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is dan toch wel zeer opmerkelijk dat A(...) J(...) er na zoveel pogingen blijkbaar niet in slaagde zijn echtgenote mee te nemen naar haar vaderland. Het ging tenslotte om zijn eigen echtgenote. Gezien haar positie als echtgenote zou het zeker niet onlogisch zijn dat zij haar man terug zou volgen naar hun regio van oorsprong. Dat uw oom op zich daar een bezwaar tegenover zou uiten is op zich niet onaannemelijk, maar dat hij zijn schoonbroer in die mate het recht zou ontzeggen om met zijn echtgenote naar Afghanistan te trekken dat het verschillende

keren tot een gewelddadig treffen komt, is toch opmerkelijk. Temeer daar de reden voor zijn weigerachtige houding een document zou zijn van een niet nader gespecificeerde organisatie (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gezien het feit dat hij zijn hele familie hiermee in gevaar bracht is dit een opmerkelijke houding. In dit kader dient nog aangestipt dat het toch wel heel verbazingwekkend is dat u niet de naam kent van deze organisatie, te meer u zelf dan ook nog eens stelt dat Afghanen zich tot deze organisatie konden richten voor 'alle problemen'. Uw verklaring dat u nooit persoonlijk met deze organisatie in contact bent gekomen doet hieraan geen afbreuk daar het niet meer dan logisch is dathierover in het 'Afghaanse milieu' gesproken wordt en u hierover iets moet hebben opgevangen (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Ook uw verklaringen met betrekking tot de "wraak" die A(...) J(...) uiteindelijk nam zijn zeer bevreemdend. Hij zou teruggekeerd zijn naar Afghanistan en daar dan de echtgenote van een van de neven van uw vader hebben gedood (gehoorverslag CGVS, p. 9, 12). Hij wilde immers wraak nemen op eender wie van de familie die hij zou tegenkomen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het doden van een vrouw, zeker gezien de Afghaanse context, een zeer vreemde keuze is voor een wraakactie. Bovendien bleek deze "vrouw van de neef van uw vader", tevens de schoonmoeder te zijn van A(...) J(...) zelf, wat de situatie er nog een pak meer bevreemdend op maakt (gehoorverslag CGVS, p. 12). Vreemd genoeg blijkt A(...) J(...) het dan na een tijd toch te hebben opgegeven. Hij heeft M(...) A(...) zelfs niet meer opgezocht na de wraakactie waarbij hij zijn schoonmoeder doodde (gehoorverslag CGVS, p. 13). Waarom zijn woede zich plots tegen u keert, in die mate dat A(...) J(...) van Afghanistan naar Iran terugkeert om u en zelfs de rest van uw familie te schaden (gehoorverslag CGVS, p. 13), is niet onmiddellijk duidelijk en in ieder geval verre van logisch. Aanvankelijk bleek uw oom niet opgewassen tegen het geweld van A(...) J(...), want u moest hem komen verdedigen als hij met geweld zijn echtgenote probeerde terug te halen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Naderhand blijkt dan dat Ali Jan uw oom zelf niet meer opzocht toen hij terugkeerde van Afghanistan naar Iran, daar hij besepte dat hij niet tegen M(...) A(...) opkon (gehoorverslag CGVS, p. 13). Deze laatste zou immers zonen en geld hebben waardoor Ali Jan niks tegen hem zou kunnen beginnen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat dit opeens een reden is waarom hij niet meer gevisieerd zou worden is weerom opmerkelijk. Omdat u er "alleen zou voor staan", zou hij het dan op u gemunt hebben (gehoorverslag CGVS, p. 13). En niet alleen op u, ook op de rest van uw familie. Zo werd uw vader bedreigd alleen omdat hij de broer zou zijn van M(...) A(...), een man in wie A(...) J(...) inmiddels blijkbaar geen interesse meer had (gehoorverslag CGVS, p. 13). De rollen blijken dus plots omgedraaid: niet u moest M(...) A(...) verdedigen, maar M(...) A(...) moest u verdedigen en omdat deze laatste met uw familie gebroken had, zou uw leven nu in gevaar zijn.

Het is verder zeer opmerkelijk dat A(...) J(...), die net als de rest van uw qaum blijkbaar al zeer lange tijd op volstrekt illegale wijze in Iran heeft gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 4,11), een beroep doet op de Iraanse politie om een einde te stellen aan deze familiale onenigheid (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dat een illegale Afghaan de Iraanse politie afstuurt op een hele familie Afghanen (gehoorverslag CGVS, p. 4) die ook op illegale wijze in Iran verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 11), is op zich een zeer vreemde gang van zaken. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u wel dat dit geen officiële tussenkomst was, maar via geld geregeld was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook deze bewering kan niet overtuigen daar dit wel een zeer risicovolle beslissing was van A(...) J(...). Hij kon immers niet uitsluiten dat de Iraanse politie te weten zou komen dat jullie illegaal waren. Ook de reactie van uw oom, M(...) A(...), is hoogst merkwaardig, gezien zijn positie als illegale Afghaan in Iran (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6).

Geconfronteerd met de politie en met A(...)J(...) zou uw oom namelijk het volgende gezegd hebben: "Zijn er bewijzen van de rechtbank of officiële instanties of zo?" (gehoorverslag CGVS, p. 11). Verder verklaarde u dat aangezien A(...) J(...) en de politie geen bewijzen hadden, de politie dus ook niets voor hem kon doen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Dat de Iraanse politie er dan uiteindelijk niet in geslaagd is de hele situatie op te lossen, is zeer bevreemdend. Gezien daarenboven de houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van illegale Afghanen had uw hele familie immers onmiddellijk en zonder problemen kunnen gerepatriëerd worden (zie kopie van info administratief dossier). De houding van A(...) J(...) en deze van uw oom ten aanzien van de veiligheidsdiensten in Iran is niet alleen hoogst opmerkelijk, maar roept bovendien vragen op over hun vermeend illegaal statuut in Iran.

Ook een aantal andere van uw verklaringen doen twijfels rijzen over uw statuut in Iran. U beweert afkomstig te zijn van Kabul en er dan ook tot de overname van het bewind door de taliban te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het is wel zeer opmerkelijk dat u er geen idee van heeft waar in Kabul u geboren werd. Verder dan Kabul stad reikt uw kennis niet (gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaarde dat u het niet gevraagd heeft, daar "u het niet nodig had" (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het is toch wel opmerkelijk dat u een niet iets duidelijker beeld heeft van waar u geboren werd en op zijn minst tot uw zesde levensjaar leefde als kind daar er toch van kan worden uitgegaan dat hierover in de familie wel eens zou zijn gesproken of u zich hieromtrent specifiek zou hebben geïnformeerd.

Verder verklaarde u dat u illegaal in Iran leefde (gehoorverslag CGVS, p. 4). Jullie hebben er nooit papieren gehad en hebben er ook nooit naar gevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 4). Gezien zowel u als uw hele familie en zelfs qaum van zolang u zich kan herinneren in Iran zijn geweest, zou men kunnen verwachten dat jullie ooit wel gedacht hebben over het krijgen van papieren of dat u andere Afghanen zou kennen die er wel hadden. Op verschillende tijdstippen in de geschiedenis werden er immers door de Iraanse overheid registratiecampagnes op touw gezet waarbij verschillende kaarten werden uitgereikt waaraan verschillende soorten rechten verbonden waren (zie info administratief dossier). Meer zelfs, ondanks uw jarenlange verblijf in Iran kent u ook geen Afghanen die wel documenten hadden, volgens u was iedereen daar illegaal (gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook deze onwetendheid kan totaal niet overtuigen daar er toch van u enige kennis hieromtrent kan verwacht worden.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat er bijzonder weinig geloof kan worden gehecht aan de door u geschetste familiale problematiek, de rol die u erin zou gespeeld hebben en de "vervolging" die u zou vrezden. Bovendien roepen sommige van uw verklaringen ernstige twijfels op over uw vermeende illegale verblijfsstatuut in Iran en dat van uw familie.

De documenten die u neerlegde wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen, maar blijken deze nog te versterken. U legde een taskara voor, maar wat dit document betreft dienen er een aantal opmerkingen te worden gemaakt. Zo blijkt u niet precies te kunnen aangeven hoe uw vader, die u de taskara opstuurde, aan het document zou zijn geraakt. Toen u immers gevraagd werd hoe uw vader die taskara in zijn bezit heeft gekregen, verklaarde u: "Misschien was mijn taskara bij vrienden van hem en heeft hij het gevraagd en ze hebben het dan naar hem opgestuurd, maar de taskara was bij hem en hij heeft een kopie opgestuurd" (gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaarde verder dat uw vader het "op de ene of andere manier" geregeld had (gehoorverslag CGVS, p. 3). De taskara vermeldt als datum 01/04/1373 (22 juni 1994), district Parwan, provincie Sorgh Parsa (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het zou gaan om uw geboortedatum (gehoorverslag CGVS, p. 4) wat toch ietwat bevreemdend is daar u net voordien nog verklaard had geboren te zijn in 1369 (1990; gehoorverslag CGVS, p. 2). De foto die op uw taskara figureert, is hoe dan ook zeer recent. Dit zijn toch een aantal zeer opmerkelijke bevindingen. Bovendien legde u enkel een kopie neer van de taskara, wat de bewijswaarde van het document zeker niet ten goede komt. Deze laatste opmerking geldt ook voor de (ingescande) kopie van de taskara van uw vader.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dient te worden verwezen naar de veiligheidssituatie in de stad Kabul, waar u beweert geboren te zijn en zou geleefd hebben tot de Taliban het bewind in Kabul hadden overgenomen (1996 zie kopie informatie toegevoegd aan administratief dossier) en u emigreerde naar Iran (gehoorverslag CGVS, p. 3).

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. Het UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit de hoger vermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapende conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeende geweld, nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de

toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht zoals voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 195, 196, 197, 198, 199 en 203 van UNHCR's 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', de zorgvuldigheidsplicht, het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het burgerlijk wetboek en artikel 870 van het gerechtelijk wetboek, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de manifeste appreciatiefout, merkt verzoeker voorafgaand op dat de commissaris-generaal zich met motieven als "dat er kan weinig geloof gehecht kan worden", "Het is wel zeer opmerkelijk", ... op subjectieve wijze uitsprekt over de manier waarop de feiten zich hebben voorgedaan en dat hijzelf niet kan verklaren waarom zijn relaas nu werkelijk zo gebeurd is, of het nu logisch of niet klinkt in de oren van het Commissariaat-generaal. Verzoeker stelt te volharden in zijn relaas en de waarheid ervan en verwijst naar zijn verklaringen omtrent deze motieven zoals afgelegd tijdens zijn gehoor. Hij beklemtoont daarbij dat nergens een tegenstrijdigheid in zijn relaas werd ontdekt, en dat hij tijdens zijn gehoor heel spontaan was en veel en complete informatie gaf.

Verzoeker verwijst ook naar zijn jonge leeftijd en betreurt dat hem zaken verweten werden die hij op zijn leeftijd niet per se geacht zou worden te weten.

Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om enkele motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name wat betreft zijn onwetendheid over de naam van de organisatie waarbij M. A. zich garant stelde voor F., de moord op de echtgenote van één van de neven van verzoekers vader door A. J., het feit dat A. J. na een korte periode waarin hij zich gedeisd hield het opeens op verzoeker zelf en zijn vader gemunt had, het feit dat M. A. beroep deed op de Iraanse politie en A. J. de politie vragen stelde, verzoekers statuut in Iran, zijn taskara en het behoren tot een risicogroep, met name omwille van het gevaar voor bloedwraak.

Tot slot stelt verzoeker dat de subjectieve motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas niet deugt en vraagt hij om de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State en UNHCR's 'Handbook on Procedures' wat betreft het voordeel van twijfel en de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het voordeel van de twijfel werd toegekend, besluit verzoeker dat hij als vluchteling dient erkend te worden.

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stukken toegevoegd.

2.2. Waar verzoeker de schending inroept van artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat dit artikel bepaalt: *“Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen. Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.”*. Daar dit artikel enkel betrekking heeft op een verbintenisrechtelijke context kan het niet nuttig worden ingeroepen in de asielprocedure aangezien er geen sprake is van een verbintenissencontext tussen de overheid en de asielzoeker.

Ook de aangevoerde schending van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, dat bepaalt: *“Iedere partij moet het bewijs leveren van de feiten die zij aanvoert”*, is te dezen niet dienstig daar de rechtspleging voor het CGVS op eigen regelen gegrond is zodat het Gerechtelijk Wetboek niet het gemeen recht is dat toepasselijk is. Artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek is als dusdanig niet van toepassing op de rechtspleging voor het CGVS.

2.3. Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij, samen met zijn familie, rond zijn zes jaar Kabul, Afghanistan, verliet en verhuisde naar Iran, en dat hij bloedwraak zou vrezen vanwege de schoonbroer van zijn oom M. A., met name A. J..

A. J. wenste samen met zijn vrouw, F., terug te keren naar Afghanistan gezien de verbeterde levensomstandigheden en zocht hierbij de steun van ‘een organisatie’ die Afghanen hulp bood bij een terugkeer naar hun land. A. J. en zijn vrouw dienden hiervoor een medisch onderzoek te ondergaan doch zijn vrouw werd wegens nierproblemen afgekeurd voor de terugreis naar Afghanistan. A. J. besloot alleen naar Afghanistan terug te keren en verzoekers oom M. A. verklaarde zich garant voor het verblijf van F. in Iran. A. J. werd bij zijn aankomst in Afghanistan beschimpt door Afghanen die het niet kunnen vinden dat hij zijn zieke vrouw achtergelaten had en besloot terug te keren naar Iran om zijn vrouw terug te halen. M. A. weigerde F. te laten gaan en diende zich zelfs met geweld te verzetten tegen A. J. die kost wat kost zijn vrouw F. wilde meenemen naar Afghanistan. A. J. schakelde hierbij ook de Iraanse politie via corruptie in om M. A. onder druk te zetten. M. A. bleef, samen met verzoeker en diens neven, weerstand bieden. A. J. keerde uiteindelijk terug naar Afghanistan en doodde er uit wraak de vrouw van verzoekers vaders neef, Z., die tevens de schoonmoeder van A. J. was. A. J. ondernam verder geen acties meer tegen M. A. of diens familie in Iran. In Iran zelf werd verzoekers gezin in tussentijd verstoten door het gezin van M. A. en de rest van de familie omdat verzoekers vader geweigerd had zijn dochter uit te huwelijken aan de zoon van M.A.. A. J., die zijn kans zag in de verzwakte positie van verzoeker die niet langer gesteund werd door M. A., dreigde er ten slotte mee verzoekers vader te vermoorden uit wraak voor het feit dat hij zijn vrouw niet meegekregen had naar Afghanistan. Verzoeker besloot te vluchten uit Iran en nadat A. J. naar Iran teruggekeerd was en ruzie gemaakt had met verzoekers ouders, ontvluchtten ook zij Iran.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er opmerkelijke vaststellingen kunnen worden gedaan wat betreft zijn familiehistorie, met name dat het opmerkelijk is dat A. J. er na zoveel pogingen blijkbaar niet in slaagde zijn echtgenote mee te nemen naar haar vaderland, zijn schoonbroer in die mate hem het recht zou ontzeggen om met zijn echtgenote naar Afghanistan te trekken dat het verschillende keren tot een gewelddadig treffen komt en hij de naam van de organisatie waar zijn oom hem garant stelde voor de vrouw van A. J. niet kent, (ii) ook zijn verklaringen met betrekking tot de wraak die A. J. uiteindelijk nam zeer bevreemdend zijn omdat het binnen de Afgaanse context een zeer vreemde keuze is om een vrouw te doden als wraakactie en deze vrouw tevens de schoonmoeder was van A.J. zelf, en het onduidelijk is waarom A. J. plots verzoeker en zijn familie viseerde terwijl hij het bleek opgegeven te hebben, (iii) het ook opmerkelijk is dat A. J., die net als de rest van zijn quam zeer lange tijd illegaal in Iran zou hebben gewoond, een beroep doet op de Iraanse politie om een einde te stellen aan deze familiale onenigheid hetgeen vragen doet rijzen over hun vermeend illegaal statuut in Iran, (iv) ook andere verklaringen doen twifelen over hun statuut in Iran aangezien het opmerkelijk is dat hij geen duidelijker beeld heeft van waar hij geboren werd en minstens tot zijn zesde levensjaar leefde, zijn familie ondanks de registratiecampagnes vanwege de Iraanse overheden nooit papieren zou verkregen hebben en hij beweert geen Afghanen te kennen die wel papieren hadden, (v) de door hem neergelegde documenten, met name zijn taskara en die van zijn vader, bovenstaande vaststellingen alleen maar versterken, en (vi) in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld en uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 mei 2011 (CG nr. 1013992Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

2.8. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad wijst er hierbij op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.8.1. De Raad is in eerste instantie van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij, zijn familie en zijn quam sinds hun vlucht uit Afghanistan met de komst van de Taliban (1996: adm. doss., stuk 15, "1996: *Afghan forces routed as Kabul falls*"), 15 jaar illegaal in Iran zouden verbleven hebben. In het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (adm. doss., stuk 15, "*Refugee Documentation Centre (Ireland)*", 8 juli 2010) waaruit enerzijds blijkt dat de Iraanse autoriteiten in 2008 aankondigden dat alle Afghanen die niet over verblijfsdocumenten beschikken zouden worden gedeporteerd naar Afghanistan, meer dan een miljoen Afghanen reeds gedeporteerd werden uit Iran, vaak in slechte omstandigheden waarbij ze gescheiden worden van hun familieleden, ze amper de tijd krijgen om hun bezittingen bijeen te rapen, ze geslagen en gevangen genomen worden en zelfs dwangarbeid dienen te verrichten tijdens hun gevangenschap voor deportatie, en anderzijds dat het hebben van verblijfsdocumenten verbonden is aan heel wat voordelen zoals legaal verblijf, toegang tot gesubsidieerde gezondheidszorg en voeding, gratis lager en hoger onderwijs, en werk, zet verzoekers

antwoord op de vraag of ze ooit papieren hebben gehad en of hij Afghanen kent die documenten hadden, het beweerde illegaal verblijf van hem en zijn familie volledig op de helling: *"Nee, nooit, we hebben het ook niet gevraagd. (...) Nee, ik ken niemand met documenten, iedereen is illegaal daar. Niemand doet de moeite want het stelt niet veel voor, het wil niets zeggen"* (CGVS, gehoor p.4 en 6). Het argument ook dat geregistreerde Afghanen telkens naar de Immigratiedienst moeten gaan om hun kaart te verlengen en belastingen te betalen - overigens een blote bewering -, kan ook bezwaarlijk opwegen tegen de voordelen van registratie en de vaststelling dat uit de informatie blijkt dat 935.600 Afghaanse vluchtelingen in Iran geregistreerd zijn. Dat hij thans zijn verklaringen nuanceert door te stellen dat hij niemand bij naam kent die papieren heeft en er de laatste jaren wel mensen waren die poogden documenten te krijgen, wijzigt niets aan deze vaststelling. Daarenboven zijn er verschillende registratiecampagnes geweest, zodat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie sinds 1996 geen poging zouden ondernomen hebben teneinde zich te laten registreren.

De bewering dat zij illegaal verbleven in Iran wordt verder ondermijnd door verzoekers verklaring dat zijn oom M. A. zich borg stelde voor F., de echtgenote van A. J. die naar Afghanistan terugkeerde omdat de situatie beter was, zodat zij in Iran kon blijven, hetgeen niet wijst op een illegaal verblijf, en de verklaring dat A.J. een beroep deed op de Iraanse politie toen hij terugkeerde naar Iran om zijn echtgenote F. als nog mee te nemen naar Afghanistan. Dat A. J. de politie betaalde en Iran een land is die te kampen heeft met zware corruptie, er verschillende diensten bestaan binnen de Iraanse autoriteiten en *"zijn familie (...) niet de Immigratiedienst of de dienst die de massale repatriëringen (lokten) in werking zet"* kan de Raad, in het licht van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, niet overtuigen vermits het het doel is van de Iraanse autoriteiten om zoveel mogelijk illegale Afghanen in Iran naar Afghanistan te deporteren, en zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dit niet altijd op een *"georganiseerde en respectvolle"* manier gebeurd (adm. doss., stuk 15, *"Refugee Documentation Centre (Ireland)"*, 8 juli 2010). De Raad is dan ook van oordeel dat om die redenen geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers illegaal verblijf in Iran.

2.8.2. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit. Verzoeker legt weliswaar een Afghaanse taskara neer, doch dit document kan om verschillende redenen niet in aanmerking genomen worden ter staving van zijn nationaliteit. Vooreerst is dit document slechts een kopie waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht aangezien fotokopieën eenvoudig na te maken zijn aan de hand van knip- en plakwerk. De objectieve bewijswaarde van de voorgelegde kopie van de taskara wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat dit document afgeleverd is in Parwan terwijl verzoeker volgens zijn verklaringen in Kabul geboren is en zijn vader die afkomstig zou zijn van Parwan reeds van voor zijn huwelijk van Parwan naar Kabul verhuisde (CGVS, gehoor p. 5). Ook getuigt de manier waarop verzoeker aan dit document zou zijn geraakt, met name dat zijn taskara 'misschien' bij vrienden van zijn vader was en dat hij het document heeft laten opsturen, van weinig realiteitszin aangezien de vraag rijst waarom dit document niet gewoon bij hen thuis zou liggen, vermits zij sinds 1996 in Iran wonen. De bevestiging in zijn verzoekschrift dat zijn vader de taskara bij vrienden ging ophalen, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij bij het opgeven van zijn geboortjaar 1369 rekening hield met het leeftijdsonderzoek dat in België werd uitgevoerd, wijst er nogmaals op dat verzoeker zijn bedrieglijke verklaringen omtrent zijn leeftijd probeert te verschonen met andere onwaarheden, vermits op de stukken van de Duitse vreemdelingendienst van 7 januari 2010 reeds de datum prijkt van 01/01/1990 (eerste asielaanvraag, stuk 5) hij, bij overdracht naar België stelde zestien jaar te zijn, zonder zijn geboortedatum te kennen, daarop een leeftijdsonderzoek plaatsvond op 22 januari 2010, waarin wordt geconcludeerd dat verzoeker minstens 20.6 jaar is, en verzoeker daarna opnieuw stelt geboren te zijn op 00.00.1990 (verklaringen DVZ, eerste asielaanvraag), terwijl de taskara 1373 (1994) vermeld. Dat de geboortedatum op de taskara verzoekers correcte geboortedatum is, wordt derhalve niet aangenomen. Waar verzoeker nu plots wel kan aangeven op welke wijze zijn vader de taskara zou bekomen hebben, stelt de Raad vast dat deze bewering een gekunstelde post-factum verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen. Verzoeker blijkt er bovendien ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval. De bewering uit het verzoekschrift dat *"de taskara (...) aan(toont) dat verzoeker een Afghaanse onderdaan is en afkomstig is uit Parwan"*, wordt niet aangenomen. De Raad besluit dat verzoeker zijn identiteit en Afghaanse nationaliteit niet aantoont.

In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij daarbij naar zijn jonge leeftijd verwijst, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.8.3. Ook aan het opgediste relaas waarom verzoeker Iran zou hebben verlaten, kan geen enkel geloof worden gehecht.

De Raad hecht geen enkel geloof aan het onderdeel van het relaas waar M. A. zich zo halsstarrig zou verzet hebben tegen de wil van A. J. die zijn echtgenote F. naar Afghanistan wilde meenemen. Dat M. A. zich zou garant hebben gesteld voor zijn schoonzus F., kan nog worden aangenomen, dat hij echter tegen de wil in van haar echtgenoot, toen deze laatste terugkeerde naar Iran om zijn echtgenote op te halen, belette dat F. zou terugkeren naar Afghanistan is ongeloofwaardig, temeer niet kan aangenomen worden dat M.A. zijn eigen veiligheid en dat van zijn eigen gezin op het spel zou zetten voor de vrouw van iemand anders, ook al is deze dame de zus van zijn echtgenote. Immers schetst verzoeker A. J. als een gewelddadig man, die er niet voor terug schrikt om iemand onder druk te zetten zodat er redelijkerwijs vanuit gegaan kan worden dat A. J. zijn echtgenote gewoon zou hebben meegenomen, zonder meer, temeer hij volgens verzoeker geld heeft en connecties in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 9: *"Hij wist dat ze haar niet zouden laten gaan met haar nierproblemen en toen wilde hij geweld gebruiken. A. J. heeft geld en die heeft andere mensen verwittigd, zijn familie en zo; om de drie, vier dagen kwam hij ruzie maken aan het huis van mijn oom en werd het huis aangevallen door A. J. (...)"*). Daarenboven kan eveneens redelijkerwijs worden aangenomen dat indien M. A. zo onder druk werd gezet door A. J., M. A. de garantie gewoon zou hebben ingetrokken. Dit klemt des te meer nu M. A., volgens verzoekers verklaringen, persoonlijk met geweld bedreigd werd door A. J. waarbij hij zelfs de hulp zou hebben moeten inschakelen van verzoeker en zijn neven om hemzelf en F. te beschermen. Waarom M. A. zoveel op het spel zette om vast te houden aan zijn garantstelling voor F., is dan ook niet geloofwaardig, temeer A. J. zou hebben verklaard dat hij eender wie zou vermoorden uit wraak, wat hij, aldus verzoeker, later ook deed door zijn eigen schoonmoeder en tevens de vrouw van de neef van verzoekers vader te vermoorden.

Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoeker, die op het moment van de feiten nog geen zestien jaar moet zijn geweest, als puber samen met zijn neven de verdediging van M. A. op zich zou moeten nemen hebben en zou moeten voorkomen hebben dat F. door A. J. werd meegenomen (CGVS, gehoor p. 9). M.A. zou, naast verzoekers vader, immers nog twee andere broers hebben gehad waarvan minstens één in dezelfde wijk zou wonen zodat verwacht kan worden dat deze volwassen mannen, eerder dan een minderjarige, in het conflict zouden worden ingeschakeld. Bovendien had M. A. ook geld, was hij volgens verzoeker een machtig man en had hij zelf zonen (CGVS, gehoor p. 13) zodat hij, naast verzoeker, nog over andere beschermingsmogelijkheden beschikte. De door verzoeker geschetste gang van zaken, namelijk dat A. J. plots op wraak zinde tegenover verzoeker omdat hij en zijn vader de steun niet meer hadden van M. A. vermits verzoekers vader zijn dochter niet wilde uithuwelijken aan M. A. zijn zoon, raakt kant noch wal, aangezien A. J. zich dan eerder tot M. A. zou wenden om zijn wraaklust te bekoelen, gelet op het feit dat M.A. de hoofdverantwoordelijke is voor de hele problematiek rond het vertrek van F. naar Afghanistan en deze laatste nu geen bescherming meer genoot van verzoeker en zijn vader.

Indien verzoeker nauw betrokken zou zijn geweest bij dergelijk conflict zou van hem ook kunnen verwacht worden dat hij wel degelijk op de hoogte is van de naam van de organisatie waarbij zijn oom M. A. zich had borg gesteld. Het verweer dat hij nog *"maar jong (was) op dat moment, heel jong"*, kan de Raad niet overtuigen aangezien verzoeker volgens zijn verklaringen blijkbaar niet te jong was om M. A. en F. te verdedigen. Hetzelfde geldt voor het argument: *"papieren tekenen was een zaak voor volwassenen"*. Zelfs al was het verzoekers oom die de kwestieuze papieren ondertekend had en de zaak in handen had, dan nog is het niet aannemelijk dat de naam van de organisatie in de talrijke conflicten (*"we (hebben) vijf of zes keer conflict met hem gehad"* (CGVS, gehoor p. 12)) nooit aan verzoekers oren zou gekomen zijn. Dat verzoeker overigens wel het adres zou kennen, kan de Raad niet overtuigen temeer hij er volgens zijn verklaringen nooit zou zijn geweest zodat de vraag rijst hoe hij dan wel het adres is te weten gekomen en niet de naam van organisatie, wat veel voor de hand liggender is (CGVS, gehoor p. 10).

Verzoekers verwijzing naar bloedwraak waarvan zowel mannen als vrouwen slachtoffer kunnen zijn volgens het rapport van UNHCR en zijn bewering dat hij tot een risicogroep behoort om die reden zijn derhalve niet dienend aangezien hij de vervolgingsfeiten, met name bloedwraak vanwege A. J., niet aannemelijk heeft gemaakt. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker niet het minste begin van bewijs heeft ingediend van het opgediste relaas en de vervolgingsfeiten.

2.9. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegepast als men overtuigd is van verzoekers algemene geloofwaardigheid en wanneer de verklaringen coherent en aannemelijk zijn (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de réfugié*, 1992, 204-205). Waar verzoeker hierbij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin toepassing gemaakt wordt van het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat elke zaak individueel dient te worden onderzocht en het de taak van verzoeker is om zijn vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming te concretiseren. De geciteerde arresten betreffen individuele gevallen die geen precedentwaarde hebben. Gelet op de talrijke ongeloofwaardigheden in verzoekers relaas en het gebrek aan documenten ter staving van de voorgehouden feiten, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een bloedwraak.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maakt de verzoekende partij zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Vermits verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn nationaliteit, stelt hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en derhalve ook de Raad in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen ten aanzien van het/de land(en) waarvan hij de nationaliteit heeft.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS